

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ**ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ► 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ**ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΔΟΝ****TIMATAI**

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον δδ. Ἐρμοῦ—261

«Ἀλλήλων τὰ βάρη βραστάζετε
καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νό-
μον τοῦ Χριστοῦ.» (Γαλ. 5'. 2).

Ο Θεὸς πλάτας τὸν ἀνθρώπον ταύτοχρόνως ἔθηκε
δι' αὐτὸν ἡθικούς τε καὶ φυσικοὺς νόμους, οἵς δὲ λωγί-
ἀπακούων ἡδύνατο μόνον νὰ εὐδαιμονεῖ. Ἀλλὰ φεῦ!
καίτοι τοιαύτη φρίνεται δημιουργηθεῖσα ἢ τῶν ἀν-
θρώπων κοινωνία, ὅμως, καθὼς οἱ πίνοντες πάλαι,
ποτὲ τὸ ὄντωρ τῆς λήθης, οὕτω καὶ στεῖρες οἱ προπά-
τορες ἡμῶν ἀπλώσαντες τὰς χείρας ἔφαγον ἀπὸ
τοῦ ἀπηγορευμένου αὐτοῖς καρποῦ, ἐλητομόνταν τοὺς;
διὰ τὴν εὐημερίαν αὐτῶν τεθέντας ὑπὸ τοῦ Πλάστου
προειρημένους νόμους, καὶ οὕτω οὐ μόνον ἀπενάρχω-
σαν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς νάρκην ἐνέβα-
λον τοὺς δυστυχεῖς ἀπογόνους τῶν, πρὸς δὲ καὶ εἰς
ἄγνοιαν τῶν σχέσεων καὶ τῶν ἐκ τούτων προκυπτόν-
των καθηκόντων, ἀπερ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἄλλή-
λους ἔχομεν.

Τούτου ἔνεκα εὐρισκόμεθα οὐχὶ εἰς εὐδαιμόνα θέ-
σιν, ἀλλ' οὐδὲ ἀπλῶς εἰς εὐάρεστον κατάστασιν. Διὰ
τούτο κατοικοῦμεν ὑπὸ σκότου; καὶ σκιὰν θενάτου,
καὶ περ ἐν μέσῳ πληθύστης ἀνθρώπων πόλεως διαμέ-
νοντες, ὅμως πλεῖστον δομοιάζουμεν μονήρεις ὁδοί πόρω
ὑπὸ ζοφεράν καὶ ἀσέληνον νύκτα βαδίζοντι ἐντὸς συ-
σκίου δάσους, ὅπου ἀπαισίως μεταξὺ τῶν δένδρων
σπινθήριζουσι μόνον τὰ δημιατὰ τῶν γλαυκῶν καὶ λύ-
κων φρίκην ἐμποιοῦντα τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. Διατί, διότι
ἀπολέσαντες τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθοῦς σχέσεως μας,
καὶ νομίσαντες ὅτι ἀτομά μόνον ὑπάρχομεν ἀσχετά
παντελῶς πρὸς ἄλληλα ὑπὸ ίδιοτελείας ὥθισμενοι
πλησιάζουμεν ἀλλήλους, ὅπως παρ' ἄλληλων ὡρελη-
θῶμεν καὶ τὰς περιπετείας τῶν ἄλλων ὡς μέσα πρὸς
ἀτομικὴν εὐτυχίαν μεταχειρίσθωμεν.

Ἄλλ' ἐνῷ ἢ ἀνθρώποτης εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην
οἰκτρὰν κατάστασιν καὶ ἀναξιάν τοῦ προορισμοῦ αὐ-
τῆς καὶ ὑπὸ δεινῆς ἐμαστήζετο κακοδαιμονίας, ὅμοι-
αζούσα μὲν οὐρανὸν νεφελώδη, γῆν πενθοῦσαν, φύσιν

ἀγωνιῶσαν, καθὼς πολλάκις συμβαίνει, ὅταν ἐπὶ πο-
λὺν χρόνον ὁ ὑπὲρ τὰς κερκίλας ἡμῶν ἥλιος μεγαλο-
πρεπῶς κυλινδούμενος δύσῃ, πᾶσα ἡ ἐπὶ τοῦ ἡμετέ-
ρου πλανήτου ζωὴ νεκρῦνται καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ οἱ οὕτω
ὑπερηφάνως βρυχατίζοντες εἰς μηδὲν μεταβαλλόμεθα·
ναὶ λέγω, ἐνῷ οὕτω κακῶς διετέλει ἢ ἀνθρωπίνη κοι-
νότης, ιδοὺ ὁ θεάνθρωπος. Ἰησοῦς σωκοφόρος παρα-
γίγνεται ὑπὸ τῆς ἀγάπης τῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνη τα-
νικώμενος, ἀπλόνει τὰς αὐτοῦ παλάμας ἐπὶ τοῦ σταυ-
ροῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων ἀπειγράπτων ὁδύνων
κλίνει τὴν ἀκανθοστόλιστον αὐτοῦ κεφαλὴν, παραδίδει
τὸ πνεῦμα καὶ διὰ τοῦ θενάτου αὐτοῦ ἔξιλενει τὴν
περιυβρισθεῖσαν θείαν δικαιοσύνην, καταπέμπει τὸ
πανάγιον Πνεῦμα ἀρωγὸν τοῖς πιστοῖς καὶ δι' αὐτοῦ
ἀναζωπυρεῖ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὰς χαλαρωθεί-
σας καὶ ἔχαιμβλυνθείσας δυνάμεις αὐτῶν πρὸς πραγ-
ματοποίησιν τῶν καθηκόντων, ἀπερ ἔκαστος ἔχει πρός
τε τὸν Θεὸν τοὺς ὅμοίους αὐτοῦ καὶ ἐν γένει πρὸς τὸν
περιβάλλοντα αὐτὸν κόσμον· ὥστε θυραλέως δυνά-
μεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ τοιαύτη κοινωνία ὅμοιάζει μὲ
φυτώρειον, οὕτως; αἱ μὲν δίζαι εἶνε προωρισμέναι νὰ
χώνονται εἰς τὴν γῆν, ἡ δὲ κορυφὴ, δηλονότι τὸ
πνεῦμα, νὰ ὑψοῦται πρὸς τοὺς ἀστέρας; καὶ βαθύζο-
μένη εἰς τὸ ἀχανὲς τῶν οὐρανῶν νὰ φθάνῃ τελειο-
ποιημένη μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ θύστου. Καὶ μάλιστα
ἄροι ἡ κοινωνία ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐνόργανον ἐπλά-
σθη σῆμα ὑπὸ τοῦ πανόραμού Θεοῦ, ὅπερ ἐπακτίσως τῶν
λογικῶν μελῶν του, δύναται νὰ ὑπάρχῃ νὰ ζῇ καὶ
νὰ εὐδαιμονῇ διὰ τῆς συνδρομῆς; τῶν ἐνεργειῶν ὅλων
τῶν ἀποτελούντων τὸ σῶμα τῆς κοινωνίας μελῶν, ὃν
ἡ κερκίλη εἶναι δὲ Χριστὸς, ἀρχὴ εἶναι ἀνάγκη, ἵνα ἔ-
καστον μέλος προσφέρῃ τὰς ιδίας αὐτοῦ ἐνεργείας, οἱ
μὲν ἐνεργῶν ὡς ἡ χεὶρ, οἱ δὲ ὡς ὁ ποὺς καὶ ἀλλοὶ ὡς
ὁ ἐγκέφαλος καὶ καθεξῆς, χωρὶς οὐδὲν μέλος νὰ πε-
ριφρονῇ τὸ ἔτερον, καθὼς καὶ αἱ χεῖρες δὲν καταφρο-
νοῦσι τοὺς πόδας διότι περιπατοῦσιν, οἱ δέ φθαλμοὶ
δὲν ὑποθλέπουσι τὰς χεῖρας διότι ἐργαζοῦται. Ἡ-

μεῖς λοιπὸν, ὃ ἀναγνῶσθε προσπαθήσωμεν νὰ γίνωμεν μέλη τοιαύτης ποικιλίας, ἡς κεφαλὴ εἶνε ὁ Χριστὸς, καὶ τοῦτον ἔχοντες ἀρχηγὸν, ἐξάπαντες θέλομεν εὐδαιμόνησε.

Οὕτω λοιπὸν πράττοντες κατανήσουμεν εἰς τὸ τοῦ Ἀποστόλου Πλαδού ρῆτον. «Ἄλλῳ λόγῳ τὰ βαρεῖ βαστάζετε καὶ οὕτως αναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ».

Εἰς Δρασ.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΑΙΚΙΑΙ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 3)

III

‘Η ἀδρικὴ φλικία.—‘Η παρακμή.

Ἐκ τῶν ἀτμωδῶν τῆς ἀνοίξεως ὁνείρων, ἐκ τοῦ ἀναβρασμοῦ τῆς νεότητος, ὁ Γεώργιος εἶχε φθάσει εἰς τὰς πραγματοποιήσεις τοῦ θέρους, εἰς τοὺς αὐστηροὺς τῆς τελείας ἥλικίας ὑπολογισμούς. Αἱ ἐπιθυμίαι πρὸς τὴν φιλοδοξίαν, τὸν πλεῦτον τὴν κενοδοξίαν τοῦ κόσμου εἶχον ἐναλλάξ διατάραξε τὴν κεφαλὴν του. Τὰ σφάλματά του τῷ εἶχον διδάξει τὴν φρόνσιν, αἱ ἀπάται του τὸν εἶχον φέρει εἰς τὴν ἀμφιβολίαν, εἴτα εἰς τὴν ἀδιαφορίαν. Ήτο πρότερον εὑπιστος καὶ ἐνθουσιαστικός, ἔγινε μετὰ ταῦτα θετικός καὶ δύσπιστος. ‘Η ζωὴ δὲ ἀυτὸν εἶναι σημερόν εὐρύχωρόν τι στάδιον, οὗτος σπουδάζει τὸ ἔδαφος ὡς ἀθλητής. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν ὑπερηφάνων αὐτοῦ αἰσθημάτων, τοῦ φίλτρου τῆς γενννιστήτος, ὅφοῦται ἡ ὑπερφάνεια τῆς ἐμπειρίας, τῆς ψυχρότητος, τῆς ἐπιμονῆς. Ὑπολογίζει καὶ ἀπατάται ἐπαναλαμβάνει τοὺς ὑπολογισμούς αὐτοῦ καὶ πάλιν ἀπατάται· βίπτεται ἀποφασιστικὰ ἀλλ’ ἐντίμως ἐντὸς ἄλλης δόσου καὶ ἐπιτυγχάνει.

Ο Γεώργιος εἶναι πλούσιος καὶ μελαγχολικός. Τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐκέρδησε τῷ ἐπέφεραν δίψαν Ταντάλου, φλέγουσαν αὐτὸν ἀείποτε. Μὲ ἀνήσυχον ὅμρα παρατηρεῖ τὰ κινήματα τῶν συναγωνιστῶν του μὲ τρέμουσαν γεῖρα συνθέτει, τροποποιεῖ, ἀνατρέπει καὶ ἐπαναλαμβάνει ἀδιακόπως τοὺς ὑπολογισμούς του.

Ἡμέραν τινὰ ἀπαυδήσας ἀπὸ τὰς ἀπατηλὰς ἥδονας, ἀς παρὰ τῆς τύχης εἶχε ζητήσει, ξεταταὶ ἐκπλαγεῖς, διότι εὑρεν ἐν τῷ μέσω τῶν γονίμων αὐτοῦ ὑπολογισμῶν τὴν ζηρὰν τῆς καρδίας του ἀπογούθευσιν. Τότε, ὡς φλόξης ἡτίς, ὑπὸ τὴν τέφραν ἀποκοιμηθεῖσα, ἀναζωογνωτεῖται δὲ ἰσχυροῦ φυσῆματος, τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ἱερῶν φίλτρων, τῶν ἀγνῶν καὶ γενναίων σκέψεων ἐξουπνῆ ἐκ νέου ἐν ἔχυτῷ ὑπὸ τὰς σκωρίας τῆς ὡς ὑφαίστιον ὑπάρξεως αὐτοῦ. Τότε ἐκ νέου βιθύζεται εἰς τὰς ἀγνὰς τῆς νεότητος του ἀναμνήσεις ὡς εἰς ἀναψυκτικὴν πηγὴν ἀναπνέει εἰς τὴν σκιάν, εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὰς γλυκείας καὶ εὐεργετικὰς τῆς πατρικῆς οἰκίας ἥδονάς. Ἐπεκνακάμπτει εἰς τὴν γεννήσασαν αὐτὸν γῆν, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς ἣν εἶχε βλαστήσει ἡ φαιδρὰ αὐτοῦ πατιδικὴ ἥλικία. ‘Η ἀδελφὴ ἀντοῦ εἶναι ἐκεῖ ἡ πιστὴ ἀδελφή του Νέλλη, ἡτις

δὲν εἶχε ποτὲ ἀρνηθῆ τὴν πατρίδα της, καὶ ἡτις εἶχε συνάψει γάμον μετὰ τοῦ Φραγκίσκου, τοῦ φίλου τοῦ Πεωρίου προσκαλεῖ αὐτὸν ταλητούσιον τῷ, τῷ τῷ εἴπη δια ζωῆς φωνῆς, ότι εἶναι ευτυχές, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ να τὸν τοῦ Θεοτατοῦ θύτης ἀδελφὸν μητριαρχοντα μέρος εἰς τὴν ευτυχίαν της.

Εἰς τὴν οικίαν τῆς ἀδελφῆς του Βλέπει τὴν σύντοφον τῶν παιδικῶν αὐτοῦ πλευρῶν, τὴν γλυκεῖαν Μαρίαν, εἰς ἣν ὁ χρόνος ἐδώκει πλειστέραν ὀρχιστήτην.

Εἰς τὴν θέαν κύτης, αἰσθάνεται ταραχήν τινα, ἢν ποτὲ δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ πλησίον τῶν γυναικῶν, ἀς εἶχεν ίδει εἰς τοὺς χορούς ἢ τὰς συναναστροφάς ἀκκιζομένας. ‘Η Μαρία εἶναι προικισμένη μὲ φυσικήν τινα χάριν, εἰς τὴν δόπιαν αἱ ἀξιώσεις τοῦ κεραμού οὐδένα προσμέτουσιν ἐπίπλαστον, στολισμόν· εἴναι προικισμένη μὲ καρδίαν, ἡς ἡ ἀγνότης ἀνακαλύπτεται εἰς πᾶσαν πρᾶξιν, εἰς πάντα λόγον της· μὲ συνείδησιν, ἡς ἡ ἀταραχή προσμέτει εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς γλυκύ τι καὶ σούκρόν, εἰς τὸ μειδίαμά της ἀνέφροστον ἥδιζητα, εἰς τοὺς δρθελμούς της οὐράνιον ἀκτῖνα.

‘Ο Γεώργιος νόμιζει, διτε ἔνεκκ-τῆς ἀρχαίας αὐτῶν σχέσεως, δύναται να ἐπιναλάβῃ πρὸς κύτην τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐλαυθερίαν, ἀλλ’ ἀπατάται ἡ σοδειάρτης αὐτῆς τῷ ἐμπνέει σεθεσμόν. Αὕτη δὲν φαίνεται, μήτε ὅτι ζητεῖ τὴν συναναστροφήν του, μήτε ὅτι τὴν ἀποφεύγει. Δὲν προσκαλεῖ, ἀλλ’ οὐδὲ ἀπορρίπτει τὰς φιλοφρόνησεις του. ‘Απαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του μὲ τὴν μεγάλητέρην ἡσυχίαν· φαίνεται μόνον, διταν αὖτος ἀμιλῇ, αὔτη ἀκροάζεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ σύγκινήσεως.

Οσω τὴν παρατηρητική τοσούτῳ αἰσθάνεται ὅτι ἔλκεται πρὸς αὐτὴν ὑπὸ νέου τινος θελγάτρου θέλγεται ὑπὸ τῆς παρθενικῆς αὐτῆς χάριτος, καταγοητεύεται ὑπὸ τῆς ἀρετῆς της. Ἐνίστε αἱ γονεῖς του μεγάλου κόσμου ταράττουσιν ἀκριμὴν κεφαλὴν, παρασύρουσι τὴν φραγτασίαν του. Είτε ἡ θέα τῆς νέας ταύτης κόρης, τῆς μετριόφρονος, μὲ δόλον ὅτι προικισμένης ὑπὸ τοσούτων παρὰ τοῦ οὐρανοῦ δώρων, ἀτίνα εἰς ἄλλας ἥθελον ἐμπνεύσει τὴν ὑπερηφάνειαν, τῆς τοσούτου ἀγνῆς, τῆς τοσούτου εὐχαριστημένης εἰς τὴν εὐτελῆ αὐτῆς κατάστασιν, τὸν φέρει εἰς θέσιν νὰ φαντασθῇ ταπεινήν τινα καὶ ἡσυχὸν ὑπαρξίαν, ὡς ἐκείνην, ἢν οἱ γονεῖς αὐτοῦ τῷ εἶχον δώσει ὡς παραδειγματα.

Τὸ θέρος διέρχεται, ὁ δὲ Γεώργιος εὑρίσκεται μεταξὺ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἐλπίδος, τῆς δρυμῆς πρὸς τὴν φιλοδοξίαν καὶ τῶν φρονίμων σκέψεων. Ἐνθυμεῖται ὅτι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου ἀπέκτησε τὴν μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν, εἰδίς γυναικας λαμπροτέρας τῆς Μαρίας, ἐπιζητήτους καὶ εὐδικθέτους νὰ δεχθῶσι τὴν λατρείαν του· ἀλλ’ ἡ ἐντύπωσις, ἢν οὐται εἰς αὐτὸν ἐποιησαν σύνενται καὶ δὲν μένει εἰμὴ ἀμυδρὸν τι ἔχνος, ἐνῷ ἡ ἐντύπωσις τῆς